

Sygn. akt IV U 147/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy w Łomży IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Zaleska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z odwołania **Z. Ł.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.**

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania od orzeczenia z dnia 21.08.2019r., Nr (...)

Oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 147/19

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 21.08.2019r., nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 06.06.2019r. nr (...). (...).1.972.2019, w którym zaliczono Z. Ł. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim (symbol schorzenia 05-R, 07-S) na okres do 30.06.2021r. ze wskazaniem konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie – zgodnie z zaleceniami lekarza specjalisty (pkt.5).

Z. Ł. złożył do tut. Sądu odwołanie od tego orzeczenia, w którym wniósł o jego ponowne przebadanie i przyznanie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (odwołanie k.2). Na rozprawie w dniu 28.11.2019r. oświadczył, że złożył odwołanie, aby otrzymać kartę parkingową (k.30).

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. wniósł o oddalenie odwołania, ponieważ nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu (odpowiedź na odwołanie k.4).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Orzeczeniem z dnia 06.06.2019r. nr (...). (...).1.972.2019 (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. zaliczono Z. Ł. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim (symbol schorzenia 05-R, 07-S) na okres do 30.06.2021r. ze wskazaniem konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie – zgodnie z zaleceniami lekarza specjalisty (vide - k. 23 akt (...)).

Na skutek odwołania złożonego przez Z. Ł. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. orzeczeniem z dnia 21.08.2019r., nr (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Stwierdził, że zakwalifikowano Z. Ł. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim z uwagi na stwierdzone ograniczenia w pełnieniu ról społecznych. Jednocześnie ustalono, że nie zachodzi konieczność zapewnienia opiniowanemu pomocy (czasowej lub częściowej) ze strony innych osób w pełnieniu ról społecznych, ponieważ nie jest on zależny od otoczenia w wykonywaniu czynności samoobsługowych, leczeniu i rehabilitacji (vide- k.29 akt (...)).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zadaniem tut. Sądu było rozstrzygnięcie czy Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. ustalił adekwatny do stanu zdrowia Z. Ł. stopień niepełnosprawności.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych w art. 4 ust.3 stanowi, iż do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne środki pomocnicze lub środki techniczne. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w myśl ust. 2 tegoż artykułu, zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2018r., poz. 1990 z późn. zm.) od dnia 1 lipca 2014r. karta parkingowa może zostać wydana wyłącznie osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W przypadku osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczanej symbolem 04-O, (choroby narządu wzroku) , 05-R(upośledzenie narządu ruchu) i 10-N (choroba neurologiczna).

W ocenie Sądu rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych. Dlatego też Sąd w celu ustalenia stopnia niepełnosprawności Z. Ł. i czy spełnia on przesłanki o przyznania karty parkingowej -dopuszczył dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: kardiologii, ortopedii (k.5).

Biegli sądowi po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i analizie dokumentacji medycznej rozpoznali u Z. Ł.: 1. chorobę wieńcową stabilną II kl. (...), 2) nadciśnienie tętnicze, 3) zwyrodnienie wielostawowe. Biegli orzekli, że występujące u odwołującego się schorzenia kwalifikują go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim , o charakterze czasowym do 30.06.2021r. z powodu niepełnosprawności oznaczonej symbolami 05-R i 07-S. Stwierdzili, że nie znaleźli podstaw do zmiany orzeczenia wydanego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.. Uznali, że badany nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, jak też konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Na tej podstawie uznali także, że nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust 3a ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym. Biegli podjętą przez siebie decyzję uzasadnili stabilnym stanem układu krążenia (brakiem istotnych zmian w naczyniach w badaniu koronograficznym-2011r. i ujemnym testem wysiłkowym z marca 2019r.), wynikiem badania echa serca w granicach normy (03.2019r.).Zdaniem biegłych dolegliwości z zakresu stawów mogą wymagać czasowej rehabilitacji i stosowania farmakoterapii w okresie zaostrzeń, lecz nie upośledzają w sposób istotny funkcji narządu ruchu (dowód: opinia k. 10-12).

W związku z powyższym Sąd za podstawę orzeczenia w przedmiotowej sprawie, przyjął ustalenia biegłych sądowych z zakresu kardiologii, ortopedii i traumatologii, którzy nie znaleźli podstaw do zmiany ustaleń dokonanych przez skład orzekający Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. co do stopnia niepełnosprawności Z. Ł.. Sąd podzielił ustalenia biegłych zawarte w opinii. W ocenie Sądu, opinia sądowa została sporządzona przez specjalistów z tych dziedzin jako osób bezstronnych, z dużym doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Zawiera fachowe ustalenia i uzasadnienie, które wyjaśnia dlaczego biegli doszli do końcowych wniosków. Biegli, w opinii Sądu wnikliwie i rzetelnie ocenili stan zdrowia opiniowanego, orzekając zgodnie z zasadami wynikającymi z Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003r w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. Na podkreślenie zasługuje, iż dowód z opinii biegłego jest w tej kategorii spraw tzw. dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony. Dowodu tego nie można zastępować innym np. dowodem z zeznań świadków, zaświadczeń lekarskich. Dowód z opinii biegłego podlega ocenie, tak jak każdy dowód przeprowadzony w sprawie, ale podważyć tego dowodu nie może samo tylko subiektywne odczucie strony, dokonana przez nią ocena: swojego stanu zdrowia i odczuwanych dolegliwości. Samo przekonanie odwołującego się o istnieniu danego rodzaju dolegliwości nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłego sądowego w tym zakresie.

Tutejszy Sąd uznał, iż aktualny stan zdrowia Z. Ł. kwalifikuje go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na okres do 30.06.2021r. i nie ma podstaw do ustalenia, iż należy zaliczyć go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Dokonując ustaleń w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności bierze się bowiem pod uwagę naruszenie sprawności organizmu – aspekt biologiczny, a także wynikające z jego naruszenia ograniczenia w pełnieniu ról społecznych i samodzielnej egzystencji - aspekt społeczny, które łącznie stanowią podstawę kwalifikacji do danego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący się, pomimo stwierdzonych schorzeń, jest osobą z zachowaną zdolnością do samodzielnej egzystencji, nie wymaga też pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Stwierdzone u odwołującego się schorzenia powodują niewątpliwie ograniczenia w funkcjonowaniu społecznym, ale nie w zakresie uzasadniającym kwalifikację do stopnia wyższego niż lekki. Ich rodzaj i zakres nie jest na tyle duży by uznać, że jest on całkowicie lub częściowo niezdolny do wykonywania czynności samoobsługowych. Nadto należy podnieść, że ma on zachowaną samodzielność w komunikowaniu się z otoczeniem, w leczeniu i rehabilitacji. Na tej podstawie ustalono, że odwołujący się nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej, czasowej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Niewątpliwie odwołujący się jest zdolny do pełnienia ról społecznych, z uwzględnieniem przeciwwskazań wynikających ze stanu zdrowia. Podkreślić należy, że nie sama choroba, a stopień jej zaawansowania i upośledzenie funkcjonowania społecznego (postrzegane jako skutek) są podstawą orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Dlatego też w ocenie Sądu podjęte w sprawie rozstrzygnięcie, pomimo subiektywnych odczuć strony o odczuwanych dolegliwości jest zgodne ze stanem faktycznym potwierdzonym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zaznaczyć należy, że w przypadku pogorszenia się stanu zdrowia badanego, organ rentowy może dokonać weryfikacji wydanego przez siebie orzeczenia na podstawie aktualnej dokumentacji medycznej leczenia.

W ocenie Sądu odwołujący się nie wykazał, aby sporządzona opinia była wadliwa i zawierała w swej treści błędy. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Z. Ł. temu obowiązкови nie sprostał, albowiem jego twierdzenia, że jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym i że spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej nie zostały poparte wnioskami dowodowymi.

W związku z powyższym Sąd uznał, że sporządzona przez biegłych sądowych opinia stanowi wiarygodny dowód w sprawie i dlatego oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach w niej zawartych. Sąd stwierdził, że aktualny stan zdrowia Z. Ł. nie uzasadnia ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i tym samym nie przysługuje mu także karta parkingowa.

Z tych względów, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 477¹ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.